

Daniels bok – nummer ett hundre og nittisju

Den profetiske utfoldelsens: Kristi andre samling og Islams eskatologiske rolle i Åpenbaringens fortelling

Jeff Pippenger

2024-04-29

Vi fastslår nå at en av hendelsene som de syv tordenene fremstiller, er Kristi verk med å samle sitt folk for andre gang, noe Han begynte å gjøre i juli 2023. Millerittisk historie identifiserer at dette verket fullbyrdes med islams krigføring som budskapets bakteppe.

Budskapet er Jesu Kristi åpenbaring, som blir avseglet like før nådetiden avsluttes, men dette budskapet bæres av budskapet om det tredje ve. Nettopp på den tiden da Herren rakte ut sin hånd annen gang i 1849, kommenterte søster White rystelsen blant de vrede folkeslag, som er et symbol på islam.

«16. desember 1848 gav Herren meg et syn av rystelsen av himlenes krefter. Jeg så at når Herren sa «himmel» da Han gav tegnene som er nedtegnet hos Matteus, Markus og Lukas, mente Han himmelen, og når Han sa «jord», mente Han jorden. Himmelenes krefter er solen, månen og stjernene. De hersker i himlene. Jordens krefter er dem som hersker på jorden. Himmelenes krefter skal rystes ved Guds røst. Da skal solen, månen og stjernene bli flyttet ut av sine steder. De skal ikke forgå, men rystes ved Guds røst.

«Mørke, tunge skyer steg opp og støtte sammen mot hverandre. Atmosfæren delte seg og rullet tilbake; deretter kunne vi se opp gjennom det åpne rommet i Orion, hvorfra Guds røst kom. Den hellige stad skal komme ned gjennom dette åpne rommet. Jeg så at jordens makter nå blir rystet, og at begivenhetene kommer i rekkefølge. Krig og rykter om krig, sverd, hungersnød og pest er de første til å ryste jordens makter; deretter skal Guds røst ryste solen, månen og stjernene, og også denne jord. Jeg så at rystelsen av maktene i Europa ikke, slik noen lærer, er rystelsen av himmelens makter, men det er rystelsen av de vrede nasjoner.» Early Writings, 41.

Historikerne bekrefter at det som rystet Europas nasjoner i 1848, var virksomheten til Islams lærer, for profetisk er de symbolisert som den makten som gjør nasjonene vrede. I det første vitnesbyrdet om at Herren rakte ut sin hånd annen gang i historien fra 1840 til 1844, kom budskapet om Midnattsropet til leirmøtet i Exeter. Derfra og frem til 22. oktober 1844 skylte budskapet over østkysten av Amerikas forente stater som en flodbølge. Denne bevegelsen hadde vært forbilledlig fremstilt ved Kristi triumferende inntog i Jerusalem, og det var et esel som bar Kristus inn i Jerusalem.

Budskapet i midnattsropet representerer hele det profetiske budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, men denne åpenbaringen er plassert innenfor rammen av islam i den tredje ves vrede overfor folkeslagene, for det er islam som bærer budskapet som er Jesu Kristi åpenbaring. Jesus er Løven av Juda stamme, og Han er knyttet til budskapet om «eselet».

Juda, du er den som dine brødre skal prise; din hånd skal være på dine fienders nakke; din fars sønner skal bøye seg ned for deg. Juda er en løveunge; fra rov, min sønn, er du steget opp. Han krøp sammen, han la seg ned som en løve, ja, som en gammel løve; hvem skal vekke ham opp? Septeret skal ikke vike fra Juda, heller ikke herskerstaven fra mellom hans føtter, inntil Silo kommer; og folkene skal lyde ham. Han binder sitt fole til vintreet og sin eselhoppeføll til den edle vinranke; han tvetter sine klær i vin og sitt klesplagg i druers blod. Hans øyne er mørke av vin, og hans tenner hvite av melk. 1 Mosebok 49:8–12.

Det er gjennom Juda at «folkets samling» blir fullbyrdet. Kristus, som Juda, er også «vinranken», og «den edle vinstokken» er bundet til «eselfolen». Hans «klær» blir tvettet i «vin», som var «druers blod». Kristus begynte å utgyte sitt blod i Getsemane, da Han svettet blod, og Getsemane betyr «olivenpresse». Fra Getsemane til korset utgjør Han sitt dyrebare blod for å samle alle mennesker til seg selv.

Nå går dommen over denne verden; nå skal denne verdens fyrste kastes ut. Og jeg, når jeg blir løftet opp fra jorden, skal dra alle til meg. Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle dø. Johannes 12:31–33.

Kristi verk med å dra alle mennesker til seg selv er en prosess i to trinn, for først samler han «Israels fordrevne», og deretter bruker han dem som et banner for å dra sin andre hjord.

Jeg er den gode hyrde, og jeg kjenner mine, og blir kjent av mine. Likesom Faderen kjenner meg, slik kjenner også jeg Faderen; og jeg setter mitt liv til for fårene. Og jeg har andre får, som ikke er av denne fold; også dem må jeg føre hit, og de skal høre min røst; og det skal bli én hjord og én hyrde. Johannes 10:14–16.

De hundre og førtifire tusen er de «får» som kjenner Ham. De «andre får» er Hans hjord som kommer ut av Babylon når de ser og hører banneret. Før Han løfter opp sitt banner, som er Hans får, samler Han dem først sammen for annen gang. Denne linjen i den hellige historien samsvarer med vers tretten til femten i Daniel kapittel elleve, og er derfor i samsvar med den skjulte historien i vers førti. Den representerer linjen til det sanne protestantiske horn, som løper innenfor historien til det frafalne protestantiske horn, det frafalne republikanske horn og ankomsten til Tyrus' skjøge, like før søndagsloven i vers førtien. Linjen til det sanne protestantiske horn representerer både historien og også budskapet hvor de hundre og førtifire tusen blir beseglet.

«Israels utstøtte» representerer en linje i kontrast til «spotternes forsamling», slik Jeremia identifiserer dem, eller som «Satans synagoge», slik Johannes identifiserer dem i Åpenbaringen kapittel to og tre, hvor menighetene i Smyrna og Filadelfia tiltales. Filadelfierne representerer de «ett hundre og førtifire tusen» i Åpenbaringen kapittel syv, og Smyrna er «den store skare» i samme kapittel, som ingen kan telle. De to klasser av frelst i de siste dager står i strid med dem som lyver, og som er i Satans synagoge, og gjør krav på å være Guds folk, for de sier at de er jøder.

Linjen til det sanne protestantiske hornet består av den strid som eksisterer mellom dem selv og det tidlige paktsfolket som da blir forbigått. I den samme historien står de trofaste også i strid med linjen av frafallen protestantisme og katolisisme. Disse tre religiøse enhetene representerer dragen, dyret og den falske profeten på mikronivå innenfor linjen til det sanne protestantiske hornet.

«Jeg så at den navnkristne kirke og navnkristne adventister, lik Judas, ville forråde oss til katolikkene for å oppnå deres innflytelse til å gå imot sannheten. De hellige vil da være et ubemerket folk, lite kjent av katolikkene; men kirkene og de navnkristne adventistene som kjenner til vår tro og våre skikker (for de hatet oss på grunn av sabbaten, fordi de ikke kunne gjendrive den), vil forråde de hellige og angi dem til katolikkene som slike som ringeakter folkets institusjoner; det vil si at de holder sabbaten og ringeakter søndagen.» Spalding and Magan, 1, 2.

Vi har behandlet dette avsnittet tidligere, og idet vi gjorde det, fastslo vi at uttrykket «navnekirke» og uttrykket «navneadventist» ville ha hatt en annen betydning og anvendelse da søster White nedskrev ordene. Likevel talte profetene mer for de siste dager enn de gjorde for sin egen historie, så i dette avsnittet ville navnekirken i de siste dager være det frafalne protestantisme. Ordet «navne-» betyr «kun i navn».

Den såkalte protestantiske kirke opphørte å protestere mot Roma i 1844, da de gjorde opprør mot å tre inn i Det Aller Helligste ved tro, hvor de kunne ha erkjent at sabbaten på den sjuende dag er den rette tilbedelsesdag. I stedet beholdt de soldyrkelsen, som er katolisismens merke. Det er umulig å «protestere» mot Roma, som er den eneste definisjonen av ordet «protestant», dersom man har godtatt hennes myndighetssymbol, som den romerske kirke gjentatte ganger har identifisert som sin myndighet til å forandre tilbedelsesdagen i Bibelen fra sabbaten på den sjuende dag til søndag.

«Navnkristne adventister» er dem som bekjenner seg som syvendedagsadventister, men de blir også identifisert som Judas, som er symbolet på en disippel som har forrådt sin bekjennelse. Den navnkristne syvendedagsadventistkirke vil hate de «hellige», og disse hellige «vil» da «være et ubemerket folk». De hater de ubemerkede hellige «på grunn av sabbaten», en sannhet de ikke kan «gjendrive». Sabbatssannheten i søster Whites historie var syvendedagssabbaten, men den er et forbilde på de siste dagers sabbatssannhet, som ikke kan gjendrives, og det er den læren som først ble forkastet av det laodikeiske syvendedagsadventismen i deres opprør i 1863. Den læren var den første grunnleggende sannhet som ble oppdaget av William Miller, og den representerer adventismens grunnleggende sannheter, som de navnkristne adventistene nekter å vandre i, slik det fremstilles ved Jeremias gamle stier. Denne sabbatssannheten er «de sju tider» i 3. Mosebok tjueseks.

Rekken av sann protestantisme, som består av Filadelfia og Smyrna, blir forrådt av dem som er fremstilt som Judas. Judas inngikk pakt om å forråde Jesus tre ganger og identifiserer således et progressivt forræderi som gikk forut for og ble fullbyrdet ved korset. Vers seksten i Daniel elleve representerer søndagsloven, som ble forbilledliggjort ved korset. Derfor blir det i versene som leder frem til søndagsloven i vers seksten, som også er søndagsloven i vers førtien, brakt et tretrinns forræderi over de siste dagers hellige. Forræderiet finner sted i den perioden da Herren for annen gang samler sitt siste-dagers banner.

Og på den dag skal en rot av Isai stå som et banner for folkene; hedningefolkene skal søke til ham, og hans hvilested skal være herlig. Og det skal skje på den dag at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, den rest som er igjen, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra

havets øyer. Og han skal reise et banner for nasjonene og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Efraims misunnelse skal også vike bort, og Judas motstandere skal utryddes; Efraim skal ikke misunne Juda, og Juda skal ikke plage Efraim. Men de skal slå ned på filistrenes skuldre mot vest; sammen skal de plyndre dem som bor i øst; de skal legge hånd på Edom og Moab, og Ammons barn skal adlyde dem. Jesaja 11:10–14.

Jesaja identifiserer den historiske rammen for dette avsnittet i vers ti, med uttrykket «på den dag». Denne «dagen» er derfor blitt identifisert i versene som går forut for vers ti. Når vi følger denne særlige profetiske fremstillingen tilbake til en henvisning som gjør det mulig for oss å fastslå når «den dagen» er, kommer vi til vers én i kapittel ti.

Ve dem som fastsetter urettferdige forskrifter, og som nedskriver plagefull urett som de har foreskrevet. Jesaja 10:1.

Søster White identifiserer dette versets «urettferdige påbud» som den snart kommende søndagsloven:

«En avgudssabbat er blitt opprettet, slik gullbildet ble reist opp på Duras slette. Og slik Nebukadnesar, Babylons konge, utstedte et påbud om at alle som ikke ville falle ned og tilbe dette bildet, skulle drepes, slik vil det bli kunngjort at alle som ikke vil vise søndagsinstitusjonen ærbødighet, skal straffes med fengsel og død. Slik blir Herrens sabbat tråkket under fot. Men Herren har erklært: ‘Ve dem som gir urettferdige lover, og som skriver ned den møye de har foreskrevet’ [Jesaja 10:1]. [Sefanja 1:14–18]» Manuscript Releases, bind 14, 92.

Sammenhengen der Herren samler sitt folk for annen gang, er plassert i historien om den forestående søndagslovkrisen, for i vers tolv i kapittel ti taler Jesaja om at Herren fullfører et verk blant sitt folk før Han iverksetter sin utøvende dom ved det urettferdige dekret, som er søndagsloven.

Derfor skal det skje at når Herren har fullført hele sitt verk på Sions berg og i Jerusalem, da vil jeg hjemseke frukten av kongen av Assyrs overmodige hjerte og herligheten i hans hovmodige blikk. Jesaja 10:12.

«verket over Sion og over Jerusalem», som Herren «fullfører» før pavemaktens straff begynner ved søndagsloven, er beseglingen av de hundre og førtifire tusen. I Esekiel kapittel ni går mannen med skriverens blekkhus gjennom Jerusalem og setter et merke på dem «som sukker og roper over alle de styggedommer som blir gjort i landet» og i menigheten. Dette verket innbefatter den prosessen hvor Herren samler sammen Israels fordrevne for annen gang. Han samler dem fra jordens fire hjørner, og «jordens fire hjørner» er representert ved åtte geografiske områder. Åtte er symbolet på prøvingsprosessen knyttet til dyrets bilde, og identifiserer således at den endelige innsamlingen av dem som skulle være banneret, finner sted i den perioden da prøven om dyrets bilde blir gjennomført på jorden.

Enheten som fremstilles ved at «Efraim» «ikke misunner Juda, og Juda» «ikke plager Efraim», inntreffer når Judas motstandere blir avskåret. Profetisk blir det tidligere paktsfolket, fremstilt ved

Judas, eller Satans synagoge, eller spotternes forsamling, eller protestantene i den millerittiske historie, eller jødene i Kristi historie, «avskåret» ved den første skuffelsen. Når Jeremia fremstiller nettopp denne historien, fikk han befaling om at han aldri kunne vende tilbake til spotternes forsamling, selv om de kunne vende tilbake til ham dersom de valgte å omvende seg.

Fra 18. juli 2020 og fram til søndagsloven samler Herren sitt folk i de siste dager for annen gang. Han samler dem fra hele verden i en periode da Han fullfører hele sitt verk på Juda og Jerusalem. I denne beseglingstiden vil Guds folk i de siste dager være ubemerket, men ikke desto mindre bli konfrontert av en trefoldig union som motsetter seg deres verk.

Katolisismen er dyret i den trefoldige union, og en av hennes døtre er den klassen Søster White identifiserer som den navnkristne kirke. De representerer den falske profeten. De navnkristne laodikeiske adventistene, representert ved Judas, er dragen i denne fremstillingen. Opprøret i 1863 ble forbildet ved det gamle Israels opprør ved det første Kadesj, da de valgte å forkaste budskapet fra Josva og Kaleb og vende tilbake til Egypt. Egypt er et symbol på dragen.

Menneskesønn, vend ditt ansikt mot Farao, kongen i Egypt, og profetér mot ham og mot hele Egypt: Tal og si: Så sier Herren Gud: Se, jeg er imot deg, Farao, Egypts konge, den store dragen som ligger midt i sine elver, og som har sagt: Min elv er min egen, og jeg har gjort den for meg selv. Esekiel 29:2, 3.

Opprøret ved Kadesj representerte den tiende prøven i en prøvelsesprosess som førte til forkastelsen og døden for det utvalgte folk som var blitt ført ut av Egypt, og var et forbilde på den avsluttende prøven i en prøvelsesprosess som ble pålagt filadelfisk millerittisk adventisme den 22. oktober 1844 og ble fullført med opprøret i 1863. Helt ved slutten av det gamle Israels historie «ropte jødene: 'Bort med ham, bort med ham, korsfest ham!' Pilatus sier til dem: 'Skal jeg korsfeste deres konge?' Overprestene svarte: 'Vi har ingen annen konge enn keiseren.'» I det første opprøret og det siste opprøret valgte det tidligere paktsfolket å identifisere et symbol på dragen (Egypt og det hedenske Roma) som sin konge.

Den 18. juli 2020 ble «Judahs motstandere» «avskåret», og templet til de hundre og førtifire tusen ble reist. Alt som gjensto, var at templet måtte renses, forut for at Paktens Budbærer plutselig skulle komme til sitt tempel. Templet i den millerittiske historie ble oppført i løpet av førtiseks år, fra 1798 til 1844. Ved den første skuffelsen den 19. april 1844 ble protestantene avskåret og ble en del av Satans synagoge, spotternes forsamling, en datter av Roma. Fra dette tidspunkt og frem til 22. oktober 1844 fant en renselsesprosess sted forut for at de trofaste fulgte Kristus inn i Det Aller Helligste, for at Han kunne fullbyrde verket med å forene sin guddommelighet med deres menneskelighet.

Historien om det sanne protestantiske horn, som samles for annen gang like før det urettferdige dekretet, for at de kan være det banner som Gud benytter til å kalle sin andre hjord ut av Babylon, finner sted i den samme perioden hvor de frafalne republikanske og protestantiske hornene slår seg sammen og begår åndelig hor, og således blir ett kjød, eller ett tempel, som er dyrets bilde. Guds tempel former samtidig Kristi bilde.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Ordet som kom til Jeremia fra Herren, og som lød: Still deg i porten til Herrens hus og rop ut der dette ord og si: Hør Herrens ord, alle dere av Juda, som går inn gjennom disse porter for å tilbe Herren. Så sier hærskaenes Herre, Israels Gud: Forbedre deres veier og deres gjerninger, så vil jeg la dere få bo på dette sted. Sett ikke deres lit til løgnaktige ord, når det blir sagt: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er dette. For dersom dere i sannhet forbedrer deres veier og deres gjerninger, dersom dere i sannhet dømmer rett mellom en mann og hans neste, dersom dere ikke undertrykker den fremmede, den farløse og enken, og ikke utøser uskyldig blod på dette sted, og heller ikke følger andre guder til skade for dere selv, da vil jeg la dere få bo på dette sted, i det land som jeg gav deres fedre fra evighet til evighet. Se, dere setter deres lit til løgnaktige ord, som ikke kan gagne. Skal dere stjele, myrde og drive hor, og sverge falskt, og brenne røkelse for Ba'al, og følge andre guder som dere ikke kjenner, og så komme og stå framfor mitt åsyn i dette hus, som er kalt med mitt navn, og si: Vi er utfridd — for så å gjøre alle disse vederstyggeligheter? Er dette hus, som er kalt med mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? Se, også jeg har sett det, sier Herren.

Men gå nå til mitt sted som var i Sjilo, der jeg lot mitt navn bo i den første tid, og se hva jeg gjorde med det for mitt folk Israels ondskaps skyld. Og nå, fordi dere har gjort alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til dere, tidlig og sent, men dere hørte ikke, og jeg kalte på dere, men dere svarte ikke, derfor vil jeg gjøre med dette hus, som er kalt med mitt navn, som dere setter deres lit til, og med det sted som jeg gav dere og deres fedre, slik som jeg gjorde med Sjilo. Og jeg vil kaste dere bort fra mitt åsyn, slik som jeg har kastet bort alle deres brødre, hele Efraims ætt. Derfor skal du ikke be for dette folk og ikke løfte opp rop eller bønn for dem, og ikke gå i forbønn for meg; for jeg vil ikke høre på deg. Ser du ikke hva de gjør i Judas byer og i Jerusalems gater? Jeremia 7:1–17.